Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
N. EMILIOU
fremsat den 2. juni 2022 [1]

Sag C-147/21

Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF),
Florame,
Hyteck Aroma-Zone,
Laboratoires Gilbert,
Laboratoire Léa Nature,
Laboratoires Oméga Pharma France,
Pierre Fabre Médicament,
Pranarom France,
Puressentiel France
mod
Ministre de la Transition écologique,
Premier ministre

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig))

»Præjudiciel forelæggelse – tilnærmelse af lovgivning – biocidholdige produkter – formålet om at beskytte sundhed og miljø – medlemsstaternes mulighed for at vedtage restriktive foranstaltninger for handelspraksis og annoncering«

I. Indledning

1. Med henblik på bedre beskyttelse af folkesundheden og miljøet har den franske lovgiver besluttet, at rodenticider og insekticider, to kategorier af biocidholdige produkter, ikke kan gøres til genstand for visse former for handelspraksis, f.eks. prisafslag, rabatter og bonusser. Den har også begrænset annoncering for de samme kategorier af produkter samt for visse desinfektionsmidler.

2. I hovedsagen har adskillige selskaber nedlagt påstand om annullation af disse regler og anfægtet deres forenelighed med bl.a. forordning (EF) nr. 528/2012 [2].

[1] – Originalsprog: engelsk.

[2] – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 22.5.2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (EUT 2012, L 167, s. 1) (herefter »forordningen om biocidholdige produkter«).

3. Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) er i tvivl om, hvorvidt denne retsakt har opnået en udtømmende harmonisering, der er til hinder for de omhandlede nationale regler, og, hvis dette ikke er tilfældet, på hvilke betingelser disse regler kan vedtages.

4. Den foreliggende sag vedrører således omfanget af den autonomi, der er overladt til medlemsstaterne efter vedtagelsen af forordningen om biocidholdige produkter. Subsidiært undersøges i den foreliggende sag i det væsentlige de betingelser, under hvilke traktatens bestemmelser tillader nationale regler som de omhandlede.

II. Retsforskrifter

A. EU-retten

5. I henhold til artikel 1, stk. 1, i forordningen om biocidholdige produkter er dens formål »at forbedre det indre markeds funktion gennem en harmonisering af bestemmelserne for tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter og samtidig sikre et højt beskyttelsesniveau for både menneskers og dyrs sundhed og miljøet. Bestemmelserne i denne forordning understøttes af forsigtighedsprincippet, der skal garantere menneskers sundhed, dyrs sundhed og et sundt miljø. Der lægges særlig vægt på beskyttelsen af sårbare grupper«.

6. I henhold til artikel 1, stk. 2, i forordningen om biocidholdige produkter »fastsætter [denne forordning] bestemmelser for:

a) udarbejdelse på EU-plan af en liste over aktivstoffer, som må anvendes i biocidholdige produkter

b) godkendelse af biocidholdige produkter

c) gensidig anerkendelse af godkendelser i Unionen

d) tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter i en eller flere medlemsstater eller i Unionen

e) omsætning af behandlede artikler.«

7. Artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter omhandler annoncering. Den har følgende ordlyd:

»1. Enhver annoncering for biocidholdige produkter skal, ud over at være i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1272/2008 [3], indeholde ordlyden: »Biocider skal anvendes på forsvarlig vis. Læs altid mærkningen og produktoplysningerne før anvendelse.« Sætningerne skal stå klart adskilt fra og være letlæselige i forhold til den øvrige del af annonceteksten.

3 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 16.12.2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 (EUT 2008, L 353, s. 1) (herefter »forordningen om klassificering, mærkning og emballering«).

2. Annoncører kan erstatte ordet »biocider« i de anførte sætninger med en klar henvisning til den annoncerede produkttype.

3. Annoncering for biocidholdige produkter må ikke henvise til produktet på en måde, som er vildledende med hensyn til produktets risici for menneskers sundhed, dyrs sundhed eller miljøet eller dets effektivitet. Annoncering for et biocidholdigt produkt må under ingen omstændigheder indeholde angivelser som »biocidholdigt lavrisikoprodukt«, »ikke giftig«, »uskadelig«, »naturlig«, »miljøvenlig«, »dyrevenlig« eller lignende.«

B. National ret

8. Den nye artikel L. 522-18 i code de l'environnement (miljøloven) [4] har følgende ordlyd:

»I forbindelse med salg af biocidholdige produkter som fastsat i artikel L. 522-1 er prisafslag, rabatter, bonusser, differentiering af de almindelige og særlige betingelser for salg som omhandlet i artikel L. 441-1 i code de commerce [(handelsloven)] samt udlevering af gratis eksemplarer og alle former for tilsvarende praksis forbudt. Enhver handelspraksis, der har til formål direkte eller indirekte at omgå dette forbud ved at yde prisafslag, rabatter eller bonusser på en anden produktkategori, som er forbundet med køb af disse produkter, er forbudt. De omhandlede produktkategorier præciseres i et dekret, der vedtages efter høring af Conseil d'État [(øverste domstol i forvaltningsretlige sager)], ud fra deres risici for menneskers sundhed og for miljøet.«

9. Den nye artikel L. 522-5-3 i miljøloven [5] bestemmer:

»Al annoncering for visse kategorier af biocidholdige produkter, der er defineret i [forordningen om biocidholdige produkter], er forbudt. Uanset denne artikels stk. 1 er annoncer rettet til erhvervsmæssige brugere tilladt på de steder, hvor produkterne distribueres til disse brugere, og i de publikationer, som er rettet til disse. De omhandlede produktkategorier fastlægges ved dekret efter høring af Conseil d'État [(øverste domstol i forvaltningsretlige sager)] ud fra deres risici for menneskers sundhed og for miljøet og de vilkår, hvorunder annoncerne kan indrykkes. Disse annoncer skal fremhæve god praksis for anvendelse og brug af produkterne med henblik på beskyttelse af menneskers sundhed, dyrs sundhed og miljøet samt de potentielle farer for menneskers sundhed, dyrs sundhed og miljøet.«

10. Dekret 2019-642 af 26. juni 2019, som er udstedt i medfør af miljølovens nye artikel L. 522-18, indfører en artikel R. 522-16-1 i denne lov, som bestemmer følgende:

»De produktkategorier, der er nævnt i artikel L. 522-18, og for hvilke visse former for handelspraksis er forbudt, er de produkter, der tilhører produkttype 14 og 18 som fastsat i [forordningen om biocidholdige produkter]. Disse bestemmelser finder ikke anvendelse på biocidholdige produkter, som i overensstemmelse med samme forordnings artikel 25 har mulighed for at blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure.«

[4] – Indsat ved artikel 76 i loi nº 2018-938 du 30 octobre 2018 pour l'équilibre des relations commerciales dans le secteur agricole et alimentaire et une alimentation saine, durable et accessible à tous (lov 2018/938 af 30.10.2018 om fremme af ligevægt i handelsforbindelserne inden for landbrugs- og fødevaresektoren og sunde, bæredygtige fødevarer, der er tilgængelige for alle (herefter »lov af 30. oktober 2018«).

[5] – Indsat ved lov af 30. oktober 2018.

11. Ved dekret 2019-643 af 26. juni 2019, der er vedtaget i medfør af miljølovens artikel L. 522-5-3, indsættes i denne lov en ny artikel R. 522-16-2, der har følgende ordlyd:

»I. – De kategorier af biocidholdige produkter, der er nævnt i artikel L. 522-5-3, og for hvilke det er forbudt at annoncere i den brede offentlighed, er følgende:

1° produkter, der tilhører produkttype 14 og 18 som fastsat i [forordningen om biocidholdige produkter]

2° produkter, der tilhører produkttype 2 og 4 som fastsat i samme forordning, og som i henhold til bestemmelserne i [forordningen om klassificering, mærkning og emballering] er klassificeret som farlige for vandmiljøet, kategori 1: akut toksicitet kategori 1 (H400) og kronisk toksicitet kategori 1 (H410).

II. – For produkter nævnt under I formuleres alle annoncer rettet til fagfolk under overholdelse af bestemmelserne i artikel 72 i [forordningen om biocidholdige produkter], som er nævnt under stk. I, nr. 1. Derudover skal følgende elementer fremgå klart og tydeligt af alle sådanne annoncer:

1° To sætninger formuleret som følger: »Vær helt sikker på, at det er absolut nødvendigt at anvende produktet, før det anvendes, navnlig på steder, som er tilgængelige for den brede offentlighed. Prioriter så ofte som muligt alternative metoder og de produkter, der er forbundet med den laveste risiko for menneskers sundhed, dyrs sundhed og miljøet.«

2° En angivelse af den type biocidholdige produkter, der er forbundet med produktet, som fastsat i bilag V til [forordningen om biocidholdige produkter] som nævnt ovenfor.

III. – Bestemmelserne i denne artikel finder ikke anvendelse på biocidholdige produkter, som i overensstemmelse med artikel 25 i [forordningen om biocidholdige produkter] har mulighed for at blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure.«

III. De faktiske omstændigheder, de nationale retsforhandlinger og de præjudicielle spørgsmål

12. Ved to stævninger har Comité interprofessionnel des huiles essentielles françaises (CIHEF) og selskaberne Florame, Hyteck Aroma-Zone, Laboratoires Gilbert, Laboratoire Léa Nature, Laboratoires Oméga Pharma France, Pierre Fabre Médicament, Pranarom France og Puressentiel France (herefter samlet benævnt »sagsøgerne«) ved Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) nedlagt påstand om annullation af dekret 2019-642 af 26. juni 2019 om forbudt handelspraksis vedrørende visse kategorier af biocidholdige produkter (herefter »det anfægtede dekret 2019-642«) og dekret 2019-643 af 26. juni 2019 om kommerciel reklame for visse kategorier af biocidholdige produkter (herefter »det anfægtede dekret 2019-643«) (herefter samlet benævnt »de anfægtede dekreter«).

13. Ifølge sagsøgerne er de anfægtede dekreter blevet vedtaget ultra vires. De har således anmodet Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) om at forelægge Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende den udtømmende harmonisering, som forordningen om biocidholdige produkter har medført. Sagsøgerne har gjort gældende, at de forbud, der er anført i de anfægtede dekreter, tilsidesætter miljølovens artikel L. 522-18 og L. 522-5-3, da de er for generelle. Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at de anfægtede

dekreter indfører ugrundet forskelsbehandling til fordel for produkter, der ikke berøres af de omhandlede forbud, tilsidesætter ejendomsretten, der er beskyttet ved artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og er blevet vedtaget i strid med bestemmelserne i artikel 1 i den første protokol til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«), der blev undertegnet i Rom den 4. november 1950. De har endvidere gjort gældende, at det anfægtede dekret 2019-642 er i strid med direktiv 2000/31/EF[6], idet det udgør et uberettiget og uforholdsmæssigt indgreb i den frie udveksling af tjenesteydelser, og at det anfægtede dekret 2019-643 er ulovligt, da det udgør et uforholdsmæssigt stort indgreb i retten til ytringsfrihed, der er sikret ved EMRK's artikel 10.

14. Ministre de la Transition écologique (ministeren for økologisk omstilling, Frankrig) har i svarskriftet nedlagt påstand om frifindelse.

15. Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) har i sin forelæggelsesafgørelse forklaret begrundelsen for afvisningen af alle de ovennævnte anbringender med undtagelse af det anbringende, der er støttet på forordningen om biocidholdige produkter, som ifølge denne ret ikke indeholder nogen bestemmelse, der bemyndiger medlemsstaterne til eller forbyder dem at vedtage restriktive foranstaltninger som den, der er indeholdt i miljølovens artikel L. 522-18 og L. 522-5-3. Den forelæggende ret er således ikke sikker på, hvorvidt sådanne foranstaltninger kan vedtages uden at være i strid med denne forordning.

16. Under disse omstændigheder har Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er [forordningen om biocidholdige produkter] til hinder for, at en medlemsstat af hensyn til folkesundheden og miljøet vedtager restriktive regler for handelspraksis og annoncering som dem, der er fastsat i miljølovens artikel L. 522-18 og L. 522-5-3? På hvilke betingelser kan en medlemsstat i påkommende tilfælde vedtage sådanne foranstaltninger?«

17. Sagsøgerne, den franske, den italienske og den nederlandske regering samt Europa-Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg. Sagsøgerne, den franske regering og Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet, der fandt sted den 9. marts 2022.

IV. Bedømmelse

18. Denne sag vedrører foreneligheden med EU-retten af franske nationale regler[7], der på den ene side forbyder visse former for handelspraksis for to kategorier af biocidholdige produkter og på den anden side begrænser annoncering for de samme kategorier af biocidholdige produkter samt to yderligere kategorier.

[6] – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT 2000, L 178, s. 1) (herefter »direktivet om elektronisk handel«).

[7] – Selv om de præjudicielle spørgsmål kun vedrører miljølovens artikel L. 522-18 og L. 522-5-3, omhandler hovedsagen lovligheden af de anfægtede dekreter, i medfør af hvilke artikel R. 522-16-1 og R. 522-16-2 er indført i miljøloven. Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at artikel R. 522-16-1 præciserer artikel L. 522-18, mens artikel R. 522-16-2 præciserer artikel L. 522-5-3. Disse to sæt lovbestemmelser danner to komplekser af bestemmelser, som parterne har drøftet som sådan. Jeg er derfor af den opfattelse, at de præjudicielle spørgsmål ikke alene vedrører de udtrykkeligt nævnte lovbestemmelser, men også miljølovens artikel R. 522-16-1 og R. 522-16-2.

19. Jeg vil indlede bedømmelsen med at se på den grad af harmonisering, der er opnået ved forordningen om biocidholdige produkter, eftersom den udgør den EU-retsforskrift, hvorom den forelæggende ret specifikt har rejst spørgsmål. Subsidiært har denne ret også mere generelt rejst spørgsmål om de betingelser, under hvilke EU-retten tillader vedtagelse af nationale regler som de omhandlede. For så vidt som det er nødvendigt, vil jeg således vurdere de omhandlede regler i lyset af den relevante EU-lovgivning, som i det foreliggende tilfælde er bestemmelserne om frie varebevægelser i henhold til artikel 34 TEUF og 36 TEUF[8]. Disse bestemmelser finder dog kun anvendelse, hvis hovedsagen omfatter et grænseoverskridende element[9], hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve[10].

20. Jeg vil foretage den ovenfor nævnte bedømmelse i to dele, idet jeg først behandler det nationale forbud mod visse former for handelspraksis (A) og derefter spørgsmålet om annoncering (B).

A. Forbuddet mod de omhandlede former for handelspraksis

21. Miljølovens artikel L. 522-18 og R. 522-16-1 forbyder prisafslag, rabatter bonusser, differentiering af de almindelige og særlige betingelser for salg, udlevering af gratis eksemplarer og enhver tilsvarende praksis i forbindelse med salg af visse biocidholdige produkter, der i bilag V til forordningen om biocidholdige produkter (herefter »bilag V«) er defineret som produkttype 14 og 18, bortset fra dem, der kan blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure i henhold til denne forordnings artikel 25.

22. Produkttype 14 vedrører »rodenticider«, der i bilag V beskrives som »produkter til bekæmpelse af mus, rotter eller andre gnavere på anden vis end ved afskrækkelse eller tiltrækning«. Produkttype 18 vedrører »insekticider, acaricider og produkter til bekæmpelse af andre leddyr«, der beskrives som »produkter til bekæmpelse af leddyr (f.eks. insekter, spindlere og krebsdyr) på anden vis end ved afskrækkelse eller tiltrækning«. Produkttype 14 og 18 tilhører begge den bredere kategori »Hovedgruppe 3: Skadedyrsbekæmpelse«.

23. I den følgende bedømmelse konkluderer jeg, at det omhandlede nationale forbud ikke er i strid med forordningen om biocidholdige produkter (1). Jeg konkluderer også, at dette forbud ikke er i strid med traktatens bestemmelser om frie varebevægelser (2).

1. Anvendelsesområdet for de harmoniserede regler

24. Forordningen om biocidholdige produkter blev vedtaget i henhold til artikel 114 TEUF, som er det vigtigste retsgrundlag for vedtagelse af EU-retlige foranstaltninger, der er nødvendige for det indre markeds oprettelse og funktion[11]. I overensstemmelse hermed harmoniserer forordningen »bestemmelserne for tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af

[8] – Som Domstolen gentagne gange har fastslået, »[skal] enhver national foranstaltning vedrørende et område, hvor der er foretaget en udtømmende harmonisering inden for Unionen, […] bedømmes på grundlag af de harmoniserede bestemmelser og ikke på grundlag af den primære EU-ret«. Dom af 24.2.2022, Viva Telecom Bulgaria (C-257/20, EU:C:2022:125, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

[9] – Dom af 19.1.2017, Queisser Pharma (C-282/15, EU:C:2017:26, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

[10] – Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at sagsøgerne har fremført argumenter i hovedsagen vedrørende direktivet om elektronisk handel. Jeg vil begrænse mig til at bemærke, at eftersom dette direktiv er baseret på princippet om »oprindelsesland«, er det irrelevant i den foreliggende sag, da alle sagsøgerne synes at være franske selskaber. Jf. i denne retning dom af 11.9.2014, Papasavvas (C-291/13, EU:C:2014:2209, præmis 34 og 35).

[11] – Jf. f.eks. generaladvokat Wahls forslag til afgørelse Marrakeshtraktaten om fremme af adgang til offentliggjorte værker (3/15, EU:C:2016:657, punkt 71).

biocidholdige produkter og [sikrer] samtidig et højt beskyttelsesniveau for både menneskers og dyrs sundhed og miljøet«, således som det fremgår af forordningens artikel 1, stk. 1 [12]. Med henblik herpå anføres de kategorier af bestemmelser, som er omfattet af den pågældende retsforskrift, i artikel 1, stk. 2. Denne liste indeholder under litra d) regler vedrørende »tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter i en eller flere medlemsstater eller i Unionen«.

25. Hovedsagens genstand vedrører biocidholdige produkter, og det kan anføres, at kategorien af bestemmelser om »tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse« er bred nok til at omfatte bestemmelser, der forbyder visse former for prisfastsættelsespraksis. I artikel 3, stk. 1, litra i), defineres »gøre tilgængelig på markedet« nemlig som »enhver levering af et biocidholdigt produkt […] med henblik på distribution eller anvendelse som led i erhvervsvirksomhed, mod eller uden vederlag«.

26. Når det er sagt, skal vurderingen af, om en EU-retsakt medfører en udtømmende harmonisering af et specifikt forhold, ikke foretages ved at tage hensyn til generelt definerede retlige kategorier, men ved at undersøge det konkrete område, der er tale om [13].

27. Dette konkrete område svarer i det foreliggende tilfælde til forbuddet mod »prisafslag, rabatter, bonusser, differentiering af de almindelige og særlige betingelser for salg […], udlevering af gratis eksemplarer og enhver tilsvarende praksis« i forbindelse med salg af visse biocidholdige produkter.

28. Da de relevante former for handelspraksis er afgrænset på denne måde, vil jeg samstemmende med den franske og den nederlandske regering samt Kommissionen nævne, at forordningen om biocidholdige produkter ikke indeholder nogen bestemmelse, der udtrykkeligt vedrører disse former for handelspraksis.

29. Som Kommissionen har anført, vedrører forordningen om biocidholdige produkter primært godkendelse af biocidholdige produkter med henblik på at gøre disse tilgængelige på markedet samt deres anvendelse. Bestemmelserne vedrørende anvendelsen af biocidholdige produkter er ret begrænsede og fastsætter hovedsagelig, at denne anvendelse er betinget af og skal overholde de respektive godkendelses-, mærknings- og emballeringskrav [14].

30. I den forbindelse findes de bestemmelser, der materielt set kommer tættest på det omhandlede spørgsmål, i artikel 69 og 72 i forordningen om biocidholdige produkter, som indeholder krav til henholdsvis emballering og mærkning på den ene side og annoncering på den anden side. Jeg vil nævne, at ingen af disse bestemmelser er relevante for de omhandlede forbudte former for praksis [15].

31. Sagsøgerne har selv i retsmødet indrømmet, at forordningen om biocidholdige produkter ikke indeholder bestemmelser om prisfastsættelsespraksis. De har imidlertid fastholdt, at de omhandlede nationale regler forstyrrer den harmoniserede ramme, der består af denne forordning og forordningen om klassificering, mærkning og emballering. De har forklaret, at de

[12] – Jf. ligeledes tredje betragtning til forordningen om biocidholdige produkter og dom af 14.10.2021, Biofa (C-29/20, EU:C:2021:843, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

[13] – Jf. i denne retning generaladvokat Bobeks forslag til afgørelse Lietuvos Respublikos Seimas (C-2/18, EU:C:2019:180, punkt 27-29) og generaladvokat Mengozzis forslag til afgørelse Monsanto Technology (C-428/08, EU:C:2010:128, punkt 47).

[14] – Jf. artikel 17, stk. 1, og artikel 17, stk. 5, første afsnit, eller artikel 22, stk. 1, i forordningen om biocidholdige produkter.

[15] – Artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter behandles i del B i dette forslag til afgørelse, da den har direkte relevans for den omhandlede nationale regel vedrørende annoncering.

nationale regler om handelspraksis indfører et yderligere lovgivningsmæssigt lag med en ny kategorisering af produkter, som er uforudsigelig for producenterne, fordi den ikke har nogen direkte forbindelse med den risiko, der er forbundet med det pågældende produkt. De omhandlede nationale bestemmelser forstyrrer nemlig efter sagsøgernes opfattelse den frie bevægelighed af biocidholdige produkter og modvirker dermed det formål, der forfølges med disse bestemmelser. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at forordningen om biocidholdige produkter begrænser rækkevidden af medlemsstaternes indsats til den politik for information om biocidholdige produkters virkninger, som kræves i henhold til forordningens artikel 17, stk. 5, tredje afsnit. Efter deres opfattelse omfatter en sådan politik imidlertid ikke det omhandlede forbud.

32. Jeg vil i den forbindelse og med hensyn til forordningen om klassificering, mærkning og emballering fremhæve, at denne forordning i det væsentlige harmoniserer kriterierne for klassificering af stoffer og blandinger og fastsætter regler for mærkning og emballering af farlige stoffer og blandinger [16]. Med andre ord er formålet at afgøre, »hvilke egenskaber i stoffer og blandinger der skal klassificeres som farlige, således at farerne ved stoffer og blandinger kan blive korrekt identificeret og videreformidlet« [17], og at fastsætte generelle emballeringsstandarder for at sikre, at levering af farlige stoffer og blandinger er sikker [18].

33. Forordningen om biocidholdige produkter krydshenviser til forordningen om klassificering, mærkning og emballering for at bruge den som referencepunkt i forbindelse med godkendelse af aktivstoffer og godkendelse af biocidholdige produkter [19]. Der henvises også hertil for at definere kravene til mærkning og emballering af biocidholdige produkter (artikel 69 i forordningen om biocidholdige produkter) og annoncering i forbindelse hermed (artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter), fordi forordningen om klassificering, mærkning og emballering indeholder specifikke regler inden for begge disse områder, som i henhold til forordningen om biocidholdige produkter fortsat finder anvendelse [20]. Selv om forordningen om klassificering, mærkning og emballering således supplerer forordningen om biocidholdige produkter i disse henseender, og selv om det fremgår af sidstnævnte, at den mere generelt ikke berører førstnævnte [21], skal det nævnes, at forordningen om klassificering, mærkning og emballering ikke indfører yderligere regler, der er relevante for de omhandlede former for handelspraksis.

34. For så vidt angår artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, i forordningen om biocidholdige produkter, som sagsøgerne endvidere har påberåbt sig, skal medlemsstaterne i henhold til denne bestemmelse træffe »foranstaltninger til at stille relevante oplysninger til rådighed for offentligheden om fordele og risici ved biocidholdige produkter samt informere om mulighederne for at minimere anvendelsen af sådanne produkter«. Den deraf følgende bekræftelse af medlemsstaternes kompetence indebærer som sådan ikke, at omfanget af medlemsstaternes handling vil være begrænset til en sådan informationspolitik.

16 – Jf. artikel 1 i forordningen om klassificering, mærkning og emballering.

17 – Tiende betragtning til forordningen om klassificering, mærkning og emballering.

18 – 51. betragtning til forordningen om klassificering, mærkning og emballering.

19 – Jf. artikel 3, litra f), artikel 5, stk. 1 og 3, artikel 10, stk. 1, litra b), artikel 28, stk. 2, litra a), i forordningen om biocidholdige produkter for så vidt angår aktivstoffer og samme forordnings artikel 19, stk. 4, litra b), for så vidt angår godkendelse af biocidholdige produkter.

20 – Jf. artikel 48 om reklame i forordningen om klassificering, mærkning og emballering og dens afsnit III til V om mærkning og emballering.

21 – Jf. artikel 2, stk. 3, litra m), i forordningen om biocidholdige produkter.

35. Kan det ikke desto mindre anføres, at det omhandlede forbud, selv om det formelt vedrører et andet område end informationspolitikken, forstyrrer den af EU-lovgiver fastlagte balance mellem på den ene side bestræbelserne på at forbedre det indre marked for biocidholdige produkter og på den anden side beskyttelsen af folkesundheden og miljøet? Kan det med andre ord hævdes, at det var EU-lovgivers hensigt, at den eneste måde, hvorpå det er muligt at anvende biocidholdige produkter, efter at de er bragt i omsætning, er under henvisning til den informationspolitik, som medlemsstaterne fører på grundlag af artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, i forordningen om biocidholdige produkter?

36. Det er ikke min opfattelse. Bestemmelsen, som vedrører medlemsstaternes kompetence med hensyn til informationspolitik, supplerer, inden for strukturen af artikel 17 i forordningen om biocidholdige produkter, generelle regler om muligheden for at bringe et produkt i omsætning og anvende det. Den er integreret i forordningens artikel 17, stk. 5, første afsnit, hvoraf det fremgår, at biocidholdige produkter skal anvendes i overensstemmelse med godkendelsen og mærknings- og emballeringskravene. Det fremgår af andet afsnit, at »[a]nvendelse efter forskrifterne« af biocidholdige produkter »skal ske i en hensigtsmæssig kombination af fysiske, biologiske, kemiske eller andre metoder, alt efter omstændighederne, således at anvendelsen af biocidholdige produkter begrænses til det strengt nødvendige, og der træffes passende forsigtighedsforanstaltninger«. I tredje afsnit følger medlemsstaternes forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at stille relevante oplysninger til rådighed for offentligheden om fordele og risici ved biocidholdige produkter samt informere om mulighederne for at minimere anvendelsen af sådanne produkter.

37. Artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, i forordningen om biocidholdige produkter behandler således ikke spørgsmålet om anvendelsen af biocidholdige produkter ud fra deres overensstemmelse med forskellige lovkrav (som behandles i forordningens artikel 17, stk. 1), men snarere ud fra et bredere perspektiv om deres bæredygtige anvendelse, hvilket synes at blive bekræftet i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager dens rapport om gennemførelsen af forordningen om biocidholdige produkter[22]. Dette dokument fra 2021 indeholder i kapitlet »Bæredygtig anvendelse« foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet, idet det samtidig anerkendes, at direktiv 2009/128/EF[23] ikke finder anvendelse på biocidholdige produkter, og at »nytten af en sådan udvidelse vil blive overvejet i forbindelse med en fremtidig evaluering af forordningen om biocidholdige produkter«[24].

38. Jeg vil nævne, at artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, i forordningen om biocidholdige produkter meget generelt svarer til artikel 7 med overskriften »Oplysning og bevidstgørelse« i direktivet om bæredygtig anvendelse af pesticider. Dette direktiv indeholder imidlertid også regler om nationale handlingsplaner, uddannelse af professionelle brugere, distributører og rådgivere (herunder en certificeringsordning), krav til salg og særlige metoder.

[22] – Arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, der ledsager rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelse af forordning nr. 528/2012, SWD(2021) 128 final, s. 59-61.

[23] – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 21.10.2009 om en ramme for Fællesskabets indsats for en bæredygtig anvendelse af pesticider (EUT 2009, L 309, s. 71, herefter »direktivet om bæredygtig anvendelse af pesticider«).

[24] – Det i fodnote 22 ovenfor nævnte arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene, s. 59. I henhold til artikel 18 i forordningen om biocidholdige produkter forelægger Kommissionen »om fornødent« et forslag om foranstaltninger til bæredygtig anvendelse af biocidholdige produkter.

39. Under disse omstændigheder og i betragtning af det meget begrænsede antal bestemmelser i forordningen om biocidholdige produkter og disses anvendelsesområde for så vidt angår midlerne til at sikre bæredygtig anvendelse af de biocidholdige produkter, når disse produkter først er blevet bragt i omsætning, finder jeg det vanskeligt at konkludere, at medlemsstaternes kompetence på dette område er begrænset.

40. Jeg konkluderer derfor, at forordningen om biocidholdige produkter ikke er til hinder for det omhandlede forbud. Sidstnævnte er dog fortsat underlagt traktatens bestemmelser om frie varebevægelser, som jeg vil komme ind på nedenfor, for så vidt angår situationer med et grænseoverskridende element og i betragtning af de særlige forhold i den foreliggende sag [25].

2. Begrænsninger, der følger af artikel 34 TEUF og 36 TEUF

41. I dette afsnit vil jeg redegøre for de grunde, der giver mig anledning til at konkludere, at artikel 34 TEUF ikke er til hinder for at forbyde de omhandlede former for handelspraksis [a)]. Såfremt Domstolen skulle konkludere det modsatte, vil jeg anføre de grunde, der efter min opfattelse under alle omstændigheder begrunder dette forbud [b)].

a) Artikel 34 TEUF er ikke til hinder for forbuddet

42. Ved at forbyde kvantitative indførselsrestriktioner mellem medlemsstaterne og alle foranstaltninger med tilsvarende virkning som sådanne restriktioner udtrykker artikel 34 TEUF et grundlæggende princip, der garanterer frie varebevægelser inden for Den Europæiske Union [26].

43. Ifølge en fast formulering anses alle foranstaltninger truffet af en medlemsstat, som direkte eller indirekte, faktisk eller potentielt kan hindre samhandelen inden for Den Europæiske Union, for at være foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i den pågældende bestemmelse [27]. Denne formulering er blevet justeret ved den retspraksis, der blev indført med dommen i sagen Keck og Mithouard. Det følger af denne retspraksis, at en national foranstaltning ikke er omfattet af artikel 34 TEUF, når den udgør en form for salg, der »finder anvendelse på alle de berørte erhvervsdrivende, der udøver virksomhed i indlandet«, og når »bestemmelserne, såvel retligt som faktisk, påvirker afsætningen af indenlandsk fremstillede varer og varer fra andre medlemsstater på samme måde« [28].

44. I efterfølgende praksis har Domstolen præciseret, at begrebet »form for salg« finder anvendelse på begrænsninger eller forbud, der ikke vedrører varernes egenskaber, men som udelukkende vedrører de ordninger, hvorefter de kan bringes i omsætning [29].

[25] – Jf. mine bemærkninger i fodnote 10 ovenfor.

[26] – Jf. f.eks. dom af 15.7.2021, DocMorris (C-190/20, EU:C:2021:609, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis, herefter »DocMorris-dommen«).

[27] – Dom af 11.7.1974, Dassonville (8/74, EU:C:1974:82, præmis 5). For en nyere udtalelse jf. f.eks. DocMorris-dommen, præmis 34.

[28] – Dom af 24.11.1993, Keck og Mithouard (C-267/91 og C-268/91, EU:C:1993:905, præmis 16, herefter »dommen i sagen Keck og Mithouard«). Selv om dette kriteriums status har været genstand for drøftelser, er dets relevans blevet bekræftet, f.eks. i DocMorris-dommens præmis 35. For en drøftelse heraf jf. f.eks. R. Schütze, »Of types and tests: towards a unitary doctrinal framework for Article 34 TFEU?«, *European Law Review*, bind 41(6), 2016, s. 826, I. Lianos, »In Memoriam Keck: The Reformation of the EU Law on the Free Movement of Goods«, *European Law Review*, bind 40(2), 2015, s. 225, og K.P. Purnhagen, »Keck is dead, long live Keck? How the court of justice tries to avoid a Sunday Trading Saga 2.0«, *Liber Amicorum L.W. Gormley*, 2019, s. 176.

[29] – Jf. f.eks. dom af 21.9.2016, Etablissements Fr. Colruyt (C-221/15, EU:C:2016:704, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis, herefter »dommen i sagen Etablissements Fr. Colruyt«), af 25.3.2004, Karner (C-71/02, EU:C:2004:181, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis, herefter »Karner-dommen«), og af 2.12.2010, Ker-Optika (C-108/09, EU:C:2010:725, præmis 45, herefter »Ker-Optika-dommen«).

45. Jeg vil fremhæve, at det omhandlede forbud ikke vedrører de krav, der gælder for biocidholdige produkter, men forhindrer visse metoder til fremme af salget heraf. Derfor bør det efter min opfattelse anses for at vedrøre en »form for salg« som omhandlet i den pågældende retspraksis.

46. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det overholder betingelserne i punkt 43 ovenfor, vil jeg for det første nævne, at det forbud, der er udtrykt i miljølovens artikel L. 522-18 og R. 522-16-1, finder anvendelse på alle de berørte erhvervsdrivende, der udøver virksomhed i indlandet uafhængigt af deres nationalitet. Det medfører derfor ikke formelt set forskelsbehandling.

47. Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt et sådant forbud i højere grad påvirker markedsføringen af insekticider og rodenticider fra andre medlemsstater end indlandet, har den franske regering gjort gældende, at dette ikke er tilfældet. Den har i retsmødet forklaret, at forbuddet ikke medfører ekstra omkostninger for de erhvervsdrivende, der er etableret i andre medlemsstater, og som ønsker at udbyde deres biocidholdige produkter i Frankrig. Denne regering har desuden tilføjet, at det omhandlede forbud ikke vedrører alle afsætningsformer.

48. Kommissionen er af den modsatte opfattelse og mener, at det omhandlede forbud begrænser et af de redskaber, som de erhvervsdrivende har til rådighed for at etablere sig på det franske marked. Det kan således i højere grad berøre produkter fra andre medlemsstater end de nationale produkter.

49. Sagsøgerne har i retsmødet og i det væsentlige givet udtryk for samme holdning [30].

50. Jeg er enig med den franske regering.

51. Selv om Kommissionen med rette har anført, at muligheden for at konkurrere gennem produkternes priser er et vigtigt redskab, som de erhvervsdrivende har til rådighed, følger det ikke heraf, at enhver restriktion i denne henseende automatisk vil blive anset for at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 34 TEUF. Domstolens praksis er i denne henseende nuanceret.

52. Domstolen har fastslået, at regler, der har været til hinder for erhvervsdrivendes frihed til at påvirke minimumspriserne [31] eller til overhovedet at påvirke priserne [32], er omfattet af forbuddet indeholdt i artikel 34 TEUF. I dommen i sagen Etablissements Fr. Colruyt, der vedrørte en bestemmelse, der forbyder detailhandlere at sælge tobaksvarer til en detailpris, der er lavere end den pris, der er angivet af fabrikanten eller importøren, lagde Domstolen derimod vægt på, at importørerne fortsat frit kunne fastsætte denne pris, for at konkludere, at den omhandlede lovgivning ikke var omfattet af artikel 34 TEUF [33].

53. Jeg er af den opfattelse, at det i lighed med det, der blev fastslået i denne sag, også i den foreliggende sag er af betydning, at de erhvervsdrivende fortsat frit kan fastsætte priserne. De kan således konkurrere på dette niveau, idet de kan beslutte, at prisen på deres produkter (uden nogen form for salgsfremmende foranstaltninger) skal være højere eller lavere.

[30] – Sagsøgerne har gjort dette subsidiært og som svar på Domstolens spørgsmål, idet deres hovedargument er, at forbuddet er i strid med forordningen om biocidholdige produkter.

[31] – Dom af 23.12.2015, Scotch Whisky Association m.fl. (C-333/14, EU:C:2015:845, præmis 32).

[32] – Dom af 19.10.2016, Deutsche Parkinson Vereinigung (C-148/15, EU:C:2016:776, præmis 26, herefter »dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung«).

[33] – Dommen i sagen Etablissements Fr. Colruyt, præmis 38-40.

54. Ud over den retspraksis, der vedrører prisfastsættelsesmetoderne, har Domstolen i praksis, der omfatter Ker-Optika-dommen, dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung og A-dommen, desuden fremhævet problemet med adgang til markedet, som den pågældende nationale foranstaltning (der i det væsentlige forbyder visse aspekter af markedsføring på internettet) gør særligt vanskelig, for ikke at sige umulig [34].

55. Det synes imidlertid ikke at være tilfældet her.

56. Sagsøgerne har i retsmødet anført, at de markedsfører biocidholdige produkter, hvis aktivstoffer er æteriske olier. De har forklaret, at disse produkter udgør et alternativ til traditionelle biocidholdige produkter fremstillet ved kemisk syntese, fordi de har en mindre miljøbelastning. Sagsøgerne har endvidere forklaret, at de er mindre aktører på markedet, som derfor er afhængige af den handelspraksis (og annoncering), der gør det muligt for dem at opnå synlighed.

57. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligere at indføre et produkt, der er et alternativ til et traditionelt produkt, men det synes at være et iboende problem i forbindelse med både udenlandske og indenlandske »alternative« produkter. Jeg er af den opfattelse, at det afgørende i den foreliggende sag er, om det omhandlede forbud i væsentlig grad hæmmer adgangen til det franske marked for disse angiveligt alternative udenlandske produkter.

58. Det mener jeg ikke er tilfældet.

59. Som den franske regering har bemærket, kan det naturligvis ikke udelukkes, at det omhandlede nationale forbud begrænser salget i Frankrig af produkter fra andre medlemsstater, fordi de »erhvervsdrivende [..] er afskåret fra at anvende en bestemt salgsfremmende metode« [35].

60. Ikke desto mindre er det efter min opfattelse relevant i denne sammenhæng, at selv om det omhandlede forbud begrænser visse salgsfremmende metoder, står det stadig de erhvervsdrivende frit at fastsætte de »komplette« priser på insekticider og rodenticider, som jeg allerede har bemærket, og de kan fortsat frit markedsføre dem på de steder, de finder passende, hvad enten det er online eller i butikker.

61. Med andre ord er der efter min opfattelse ikke noget i den omhandlede lovgivning, der gør det muligt at konkludere, at forbuddet mod prisafslag, rabatter, bonusser, differentiering af de almindelige og særlige betingelser for salg, udlevering af gratis eksemplarer og enhver tilsvarende praksis fratager de erhvervsdrivende et markedsføringsmiddel og reelt forhindrer dem i at konkurrere effektivt med lokale produkter, eller gør denne konkurrence særligt vanskelig for dem, på en måde, der kan sammenlignes med forbuddet mod onlinesalg eller indførelse af faste priser eller minimumspriser.

62. Såfremt Domstolen imidlertid måtte være uenig i denne bedømmelse og konkludere, at det omhandlede nationale forbud er omfattet af artikel 34 TEUF, anfører jeg nedenfor de grunde, der efter min opfattelse kan begrunde et sådant forbud.

[34] – Henholdsvis Ker-Optika-dommen, præmis 54, dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung, præmis 25, og dom af 1.10.2020, A (Reklame for og onlinesalg af lægemidler) (C-649/18, EU:C:2020:764, præmis 76). I sidstnævnte dom analyserede Domstolen den omhandlede foranstaltning i henhold til direktivet om elektronisk handel. Derimod undersøgte generaladvokat Saugmandsgaard Øe den i lyset af artikel 34 TEUF og 36 TEUF, jf. denne generaladvokats forslag til afgørelse A (Reklame for og onlinesalg af lægemidler) (C-649/18, EU:C:2020:134, punkt 44-49 og 69 ff., herefter »forslag til afgørelse i A-sagen«). Jf. ligeledes dom af 11.12.2003, Deutscher Apothekerverband (C-322/01, EU:C:2003:664, præmis 74-76).

[35] – Som det blev fastslået med hensyn til forbuddet mod videresalg med tab i dommen i sagen Keck og Mithouard, præmis 13.

b) Det omhandlede forbud er under alle omstændigheder begrundet

63. Ifølge fast retspraksis kan en hindring for de frie varebevægelser begrundes i et af de i artikel 36 TEUF nævnte hensyn til almen interesse eller med tvingende hensyn [36].

64. I forelæggelsesafgørelsen forklares det, at det omhandlede forbud har til formål at beskytte folkesundheden og miljøet [37].

65. Den første begrundelse svarer til hensynet til sundheden, der er anerkendt i artikel 36 TEUF. Domstolen har gentagne gange fastslået, at »menneskers liv og sundhed står øverst blandt de goder og interesser, som er beskyttet ved traktaten, og at det tilkommer medlemsstaterne at træffe bestemmelse om det niveau for beskyttelsen af den offentlige sundhed, som de ønsker at sikre, og hvorledes dette niveau skal nås. Da niveauet kan veksle fra den ene medlemsstat til den anden, må der anerkendes en skønsbeføjelse for medlemsstaterne« [38].

66. Hvad for det andet angår miljøet er det i retspraksis anerkendt, at miljøbeskyttelse er et tvingende alment hensyn [39].

67. Jeg bemærker, at i det omfang det omhandlede forbud har til formål at begrænse anvendelsen af produkter, der »på grund af deres iboende egenskaber og hertil knyttede anvendelsesmønstre [kan] indebære en risiko for mennesker, dyr og miljø« [40], kan disse formål begrunde den handelsbegrænsning, som forbuddet medfører.

68. For at begrænsningen kan være begrundet, skal den imidlertid opfylde proportionalitetskriteriet. Den skal således være hensigtsmæssig for at opnå de formål, der forfølges, og den må ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse formål. Med andre ord findes der ikke foranstaltninger, der med henblik på at nå formålet, er mindre indgribende i de frie varebevægelser [41].

69. Med hensyn til hensigtsmæssigheden af det omhandlede forbud kan det anføres, at dette ikke fjerner alle tilfælde af unødvendig brug af insekticider og rodenticider (simpelthen fordi man ikke kan udelukke unødvendig brug af disse produkter, der er købt til fuld pris). Det kan dog efter min opfattelse med rimelighed forventes, at den manglende adgang til en økonomisk fordel ved køb af dem i et vist omfang vil mindske denne risiko, fordi det afskrækker fra unødvendige køb (som så kan føre til unødvendig brug).

70. Med hensyn til nødvendigheden har Kommissionen i retsmødet som svar på Domstolens spørgsmål foreslået, at der kunne anvendes mindre restriktive midler gennem annoncering, eller at sælgerne skulle forpligtes til at oplyse om de dermed forbundne risici.

71. Jeg finder ikke disse forslag overbevisende.

36 – Ker-Optika-dommen, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis.

37 – Jeg erindrer, at det af miljølovens artikel L. 522-18 fremgår, at »et dekret, der vedtages efter høring af Conseil d'État [(øverste domstol i forvaltningsretlige sager)], fastlægger produktkategorier ud fra deres risici for menneskers sundhed og for miljøet«.

38 – Dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis.

39 – Jf. f.eks. dom af 6.10.2015, Capoda Import-Export (C-354/14, EU:C:2015:658, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

40 – Første betragtning til forordningen om biocidholdige produkter.

41 – Jf. f.eks. Ker-Optika-dommen, præmis 65.

72. Hvad angår den første mulighed har Kommissionen i den relevante del af sine anbringender gjort indsigelse mod, at den supplerende sætning, som den franske lovgiver indførte som en obligatorisk del af al reklame for disse produkter, er forenelig med forordningen om biocidholdige produkter. Denne supplerende sætning er i det væsentlige tænkt som en opfordring til at tage hensyn til risiciene, og den drøftes indgående i del B i afsnit IV i dette forslag til afgørelse. Jeg er enig med Kommissionen i, at denne supplerende sætning er uforenelig med den udtømmende harmonisering, som er opnået med forordningen om biocidholdige produkter med hensyn til dette specifikke spørgsmål. På den baggrund kan det ikke anses for et mindre restriktivt alternativ til det omhandlede forbud at give supplerende oplysninger om risiciene ved de annoncerede produkter som en del af annonceringen.

73. Hvad angår det andet forslag er jeg af den opfattelse, at for at en sådan formidling af oplysninger fra sælgeren kan give mening og være lige så effektiv som fraværet af økonomiske fordele, skal den være baseret på et vist niveau af ekspertise, som formentlig skal erhverves gennem uddannelse. I kombination med de i øvrigt uklare betingelser for det pågældende scenarium gør dette det efter min opfattelse umuligt at anse denne mulighed for mindre restriktiv [42].

74. Kommissionen har selv indrømmet, at de foreslåede alternativer måske ikke er tilstrækkelige til at nå de opstillede mål og kan føre til modstridende budskaber. Jeg er enig i, at en sælger, der informerer kunderne om de iboende risici ved de produkter, som vedkommende tilbyder, samtidig med at sælgeren tilbyder en betydelig rabat og udleverer flere gratis eksemplarer af et insekticid, ikke ligefrem følger en konsekvent fremgangsmåde.

75. Endelig kan det anføres, at et mindre restriktivt middel til at undgå unødvendig anvendelse af biocidholdige produkter er en oplysningskampagne på grundlag af den kompetence, der er tillagt medlemsstaterne i artikel 17, stk. 5, tredje afsnit, i forordningen om biocidholdige produkter [43]. I denne henseende må jeg indrømme, at det er temmelig vanskeligt for Domstolen abstrakt at vurdere, om to forskellige politikker eventuelt er substituerbare for så vidt angår indvirkning. Efter min opfattelse skal en offentlig oplysningskampagne, der har en pædagogisk ambition, i sagens natur have en vis varighed for at ændre tankegang og adfærd. Jeg kan således forstå, at den ikke kan anses for egnet til at løse et problem, der opfattes som akut. Desuden kan perspektivet om en umiddelbart tilgængelig økonomisk fordel simpelthen overskygge den pædagogiske indsats, og det er derfor ikke urimeligt at anse det for nødvendigt at afskaffe denne økonomiske fordel for at sikre, at det erklærede mål kan forfølges på en meningsfuld måde.

76. Det følger desuden af miljølovens artikel R. 522-16-1, at forbuddet ikke gælder, når det pågældende insekticid eller rodenticid kan blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure i henhold til artikel 25 i forordningen om biocidholdige produkter. Denne procedure vedrører generelt biocidholdige produkter, der udgør en lav risiko for sundheden og miljøet [44]. Det viser efter min opfattelse, at den franske lovgiver har forsøgt at undgå en overdreven regulering, der ville berøre produkter, som ikke anses for særligt farlige, idet en sådan regulering ville være unødvendig.

[42] – Til sammenligning henvises til reglerne om uddannelse af »professionelle brugere, distributører og rådgivere« i artikel 5 i direktivet om bæredygtig anvendelse af pesticider.

[43] – Jf. punkt 34 ovenfor.

[44] – Jf. 29. og 30. betragtning til forordningen om biocidholdige produkter.

77. Under disse omstændigheder, og såfremt Domstolen i modsætning til mit forslag ovenfor måtte konkludere, at det omhandlede forbud er omfattet af artikel 34 TEUF, finder jeg, at det er begrundet i formålet om beskyttelse af sundhed og miljø, at det er egnet til at nå disse mål, og at det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå det.

B. De nationale regler om annoncering

78. Ved miljølovens artikel L. 522-5-3 og R. 522-16-2 forbydes annoncering for fire kategorier af biocidholdige produkter, når annonceringen er rettet mod offentligheden. Annoncering for disse produkter er stadig mulig, når den er rettet til fagfolk på de steder, hvor produkterne distribueres til disse brugere, og i de publikationer, som er rettet til disse. Annonceringen skal dog derefter indeholde en specifik sætning, der i det væsentlige opfordrer til at overveje, om det er absolut nødvendigt at anvende disse biocidholdige produkter.

79. Disse regler vedrører produkttype 14 og 18 (som også er omfattet af forbuddet mod visse former for handelspraksis, der er omtalt i del A i afsnit IV i dette forslag til afgørelse) og produkttype 2 [45] og 4 [46], som er to underkategorier af desinfektionsmidler, der i overensstemmelse med forordningen om klassificering, mærkning og emballering er klassificeret som farlige for vandmiljøet, kategori 1: akut toksicitet kategori 1 (H400) og kronisk toksicitet kategori 1 (H410). Det bør tilføjes, at de nationale regler om annoncering ikke finder anvendelse, når det pågældende produkt kan blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure i henhold til artikel 25 i forordningen om biocidholdige produkter, der som allerede nævnt gælder for produkter, der udgør en lav risiko for sundhed og miljø [47].

80. I lighed med det ovenfor anførte [48] skal bedømmelsen af de omhandlede regler indledes med en undersøgelse af den grad af harmonisering, der er opnået ved forordningen om biocidholdige produkter, og først derefter skal der om nødvendigt foretages en undersøgelse af artikel 34 TEUF og 36 TEUF. Med henblik herpå vil jeg først komme ind på forpligtelsen til at anvende en specifik sætning i annoncering rettet til fagfolk (1). Derefter vil jeg undersøge forbuddet mod annoncering rettet til offentligheden (2).

1. Den obligatoriske anvendelse af en supplerende sætning

81. Det følger af miljølovens artikel R. 522-16-2, stk. II, at annoncering rettet til fagfolk, der vedrører rodenticider, insekticider og visse desinfektionsmidler, skal være forsynet med følgende sætning: »Vær helt sikker på, at det er absolut nødvendigt at anvende produktet, før det anvendes, navnlig på steder, som er tilgængelige for den brede offentlighed. Prioriter så ofte som muligt alternative metoder og de produkter, der er forbundet med den laveste risiko for menneskers sundhed, dyrs sundhed og miljøet.«

[45] – Som fastsat i bilag V vedrører denne produkttype »desinfektionsmidler og algedræbende midler, som ikke er beregnet til direkte anvendelse på mennesker eller dyr«.

[46] – Som det fremgår af bilag V, vedrører denne produkttype »fødevarer og foderstoffer«.

[47] – Jf. punkt 76 ovenfor og miljølovens artikel R. 522-16-2, stk. III.

[48] – Jf. punkt 19 ovenfor.

82. Det følger også af denne bestemmelse, at denne sætning skal anvendes *ud over* den sætning, hvis anvendelse er påkrævet i henhold til artikel 72, stk. 1, i forordningen om biocidholdige produkter, hvorefter enhver annoncering for biocidholdige produkter skal indeholde ordlyden: »Biocider skal anvendes på forsvarlig vis. Læs altid mærkningen og produktoplysningerne før anvendelse.«

83. Sagsøgerne har i det væsentlige gjort gældende, at anvendelsen af den supplerende sætning er i strid med artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter, fordi denne artikel medfører en udtømmende harmonisering af annoncering for biocidholdige produkter.

84. Kommissionen har indtaget en lignende holdning, mens den franske, den italienske og den nederlandske regering er af den modsatte opfattelse.

85. For at afgøre, om den harmonisering, der er opnået med de bestemmelser i forordningen om biocidholdige produkter, som vedrører annoncering, er udtømmende, skal der ikke blot tages hensyn til disse bestemmelsers ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori de indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som de udgør en del af [49].

86. Det skal indledningsvis nævnes, at artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter er den eneste bestemmelse i denne forordning, som vedrører annoncering, og den omhandler et ret snævert aspekt af indholdet af annoncering. Den omstændighed, at det materielle anvendelsesområde for reglerne om annoncering i forordningen om biocidholdige produkter er ret begrænset i forhold til (den udtømmende ordning vedrørende annoncering) i direktiv 2001/83/EF [50], som den franske regering har henvist til for at afgrænse den pågældende forordning over for dette direktiv, udelukker imidlertid ikke, at reglerne i sig selv er udtømmende. Det afgørende er efter min opfattelse ikke, om anvendelsesområdet for de pågældende regler er (forholdsvis) snævert eller bredt, men derimod, hvor detaljerede disse regler er i forhold til det specifikke (og potentielt snævre) forhold, som de regulerer [51].

87. Artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter vedrører de sætninger, der skal anvendes, eller som derimod er forbudt i annoncering for biocidholdige produkter.

88. Det fremgår af bestemmelsens stk. 1, ifølge hvilken de to ovennævnte sætninger skal anvendes, at disse skal »skal stå klart adskilt fra og være letlæselige i forhold til den øvrige del af annonceteksten«. I henhold til stk. 2 kan annoncører erstatte ordet »biocider« i de pågældende sætninger »med en klar henvisning til den annoncerede produkttype«.

89. Ved bestemmelsens stk. 3 forbydes annoncering, som er »vildledende med hensyn til produktets risici for menneskers sundhed, dyrs sundhed eller miljøet eller dets effektivitet«, og her anføres ligeledes de angivelser, som »under ingen omstændigheder« må angives i annonceringen [52].

[49] – Jf. i denne henseende f.eks. dom af 16.7.2015, UNIC og Uni.co.pel (C-95/14, EU:C:2015:492, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

[50] – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67). For så vidt angår bekræftelse af den udtømmende karakter af reglerne om reklame indeholdt i dette direktiv jf. dom af 8.11.2007, Gintec (C-374/05, EU:C:2007:654, præmis 33 og 34).

[51] – Jf. ligeledes punkt 26 ovenfor.

[52] – Disse angivelser er »biocidholdigt lavrisikoprodukt«, »ikke giftig«, »uskadelig«, »naturlig«, »miljøvenlig«, »dyrevenlig« eller lignende.

90. På den baggrund forekommer reglerne i artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter at være ret detaljerede med hensyn til sætningerne vedrørende de risici, der er forbundet med anvendelsen af biocidholdige produkter. I dette konkrete omfang synes bestemmelsen at være sammenlignelig med eller endog mere detaljeret end de udtømmende regler om reklame i direktiv 2001/83[53], hvortil den franske regering har henvist. Det fremgår nemlig af dette direktivs artikel 87, stk. 3, at reklamer for et lægemiddel skal fremme den rationelle brug af lægemidlet ved at præsentere det objektivt og uden at overdrive dets egenskaber og må ikke være vildledende. Reglen i artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter er tilsvarende, men faktisk mere detaljeret, idet den fastsætter en specifik sætning, der skal integreres i annonceringen om sikker brug af produktet, og henviser brugeren til mærkningen og produktinformationen. Den er ligeledes mere detaljeret med hensyn til angivelse af sætninger, der er forbudt, fordi de kan være vildledende.

91. Det er rigtigt, at den supplerende sætning, der kræves ved de pågældende nationale regler, synes at følge samme mål som artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter, idet den beskytter folkesundheden og miljøet. Der synes som sådan ikke at foreligge nogen konflikt. Dette påvirker imidlertid ikke min tidligere bedømmelse, eftersom artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter for så vidt angår spørgsmålet om annonceringens indhold vedrørende sikkerhed viser, at EU-lovgiver har etableret en konkret balance mellem de forskellige aspekter, der i den foreliggende sag udgør »forbedring af det indre markeds funktion« med sideløbende forfølgelse af et »højt beskyttelsesniveau for både menneskers og dyrs sundhed og miljøet«[54]. Jeg er af den opfattelse, at de omhandlede nationale regler forstyrrer denne balance ved at pålægge et yderligere reguleringskrav.

92. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at EU-lovgiver på annonceringsområdet har foretaget en udtømmende regulering med hensyn til de sætninger, der vedrører risici ved de annoncerede biocidholdige produkter.

2. Forbud mod annoncering rettet mod offentligheden

a) Anvendelsesområdet for de harmoniserede regler

93. Min konklusion med hensyn til den udtømmende harmonisering af de regler, som er fastsat i artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter, betyder dog ikke, at alle aspekter af annoncering for biocidholdige produkter er blevet harmoniseret ved denne retsakt, herunder spørgsmålet om, hvorvidt medlemsstaterne fortsat har kompetence til at forbyde visse typer annoncering.

94. Hvad angår sidstnævnte aspekt giver denne bestemmelses ordlyd – der fastsætter de obligatoriske og de forbudte sætninger vedrørende sikker anvendelse af og risici ved de biocidholdige produkter – efter min opfattelse ikke mulighed for at konkludere, at medlemsstaternes kompetence til at beslutte at forbyde annoncering er blevet begrænset.

95. Ganske vist kan man argumentere for, at eksistensen af denne specifikke bestemmelse om obligatoriske og forbudte sætninger i annoncering for biocidholdige produkter indebærer, at EU-lovgivers hensigt har været at gøre det muligt at annoncere for sådanne produkter, og at

53 – Jf. fodnote 50 ovenfor.

54 – Jf. artikel 1, stk. 1, i forordningen om biocidholdige produkter.

national lovgivning, der forbyder visse aspekter af annoncering, hæmmer den effektive virkning af artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter, da denne bestemmelse mister sit formål, når der ikke forekommer annoncering.

96. For så vidt angår den normative sammenhæng minder jeg igen om, at artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter er den eneste bestemmelse i denne forordning, der omhandler dette forhold [55].

97. Valget af kun at indføje artikel 72 i forordningen om biocidholdige produkter står i kontrast til valget i direktiv 2001/83, hvis afsnit VIII udtrykkeligt omhandler reklame og indeholder flere bestemmelser (artikel 86-100), der detaljeret beskriver de situationer, hvor medlemsstaterne skal eller kan forbyde reklame for humanmedicinske lægemidler, eller hvornår reklame kan tillades [56].

98. I mindre grad adskiller den kortfattede karakter af bestemmelserne i forordningen om biocidholdige produkter sig også fra artikel 66 i forordning nr. 1107/2009 [57], der giver medlemsstaterne mulighed for at begrænse reklame i visse medier og indeholder regler om obligatoriske eller forbudte elementer i reklamen, såsom forbuddet mod »visuelle fremstillinger af potentielt farlig praksis, såsom blanding eller anvendelse uden tilstrækkelig beskyttelsesbeklædning, anvendelse i nærheden af fødevarer eller anvendelse af eller i nærheden af børn«.

99. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at hvis EU-lovgiver havde haft til hensigt at udelukke medlemsstaternes kompetence til at forbyde visse former for annoncering, ville EU-lovgiver have udformet mere afbalancerede regler. Mit synspunkt vedrørende dette styrkes yderligere af eksistensen i forordningen om biocidholdige produkter af undtagelsesreglerne vedrørende produkter, der ikke opfylder betingelserne for godkendelse, eller som vedrører anvendelsen af nye aktivstoffer [58], og af den opmærksomhed, som EU-lovgiver opfordrer til med hensyn til beskyttelse af sårbare grupper, såsom gravide og børn [59].

100. På baggrund af det ovenstående konkluderer jeg således, at forordningen om biocidholdige produkter ikke er til hinder for det omhandlede forbud. I lighed med det ovenfor anførte [60] skal dette forbud dog overholde de begrænsninger, der følger af artikel 34 TEUF og 36 TEUF.

b) Begrænsninger, der følger af artikel 34 TEUF og 36 TEUF

101. Det omhandlede forbud mod annoncering må efter min opfattelse betragtes som en »form for salg«. Forbuddet vedrører nemlig ikke de krav, der gælder for de omhandlede produkter, og jeg vil fremhæve, at Domstolen gentagne gange har fastslået, at begrænsninger, der påvirker de erhvervsdrivendes muligheder for at annoncere, falder ind under denne kategori [61].

55 – Artikel 48 i forordningen om klassificering, mærkning og emballering indeholder i afsnit VII med overskriften »Almindelige og afsluttende bestemmelser«, sammenholdt med 67. betragtning dertil, tilsvarende præcise regler om reklame.

56 – Jf. artikel 87, stk. 1, og artikel 88, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 2001/83.

57 – Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 21.10.2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF (EUT 2009, L 309, s. 1).

58 – Jf. artikel 55 i forordningen om biocidholdige produkter.

59 – Tredje betragtning til forordningen om biocidholdige produkter.

60 – Jf. punkt 19 ovenfor.

61 – Jf. f.eks. DocMorris-dommen, præmis 37, og dom af 9.2.1995, Leclerc-Siplec (C-412/93, EU:C:1995:26, præmis 22) (herefter »Leclerc-Siplec-dommen«). Jf. ligeledes forslag til afgørelse i A-sagen, punkt 71.

102. Under henvisning til de betingelser, der er gennemgået i det foregående afsnit, og som skal være opfyldt, for at det omhandlede forbud ikke er omfattet af artikel 34 TEUF [62], skal det nævnes, at det finder anvendelse på alle erhvervsdrivende, der er aktive på det relevante marked, uden forskelsbehandling på grund af nationalitet.

103. Vurderingen af spørgsmålet om, hvorvidt forbuddet i højere grad påvirker produkter med oprindelse i andre medlemsstater end de indenlandske produkter, er mere kompliceret.

104. Domstolen har fastslået, at nationale bestemmelser, der forpligter erhvervsdrivende til at ændre formen eller indholdet af en reklamekampagne, er omfattet af artikel 34 TEUF [63].

105. Den foreliggende sag vedrører imidlertid ikke et behov for at ændre indholdet af en salgsfremmende kampagne, men snarere den omstændighed, at det er direkte umuligt at rette en kampagne mod den brede offentlighed med hensyn til de fire kategorier af biocidholdige produkter.

106. Selv om Domstolen gentagne gange har anerkendt, at visse reklameforbud kan begrænse salgsmængden, har den også konstateret, at flere af dem faldt uden for artikel 34 TEUF.

107. Det var tilfældet med de nationale bestemmelser, der henholdsvis udelukkede distributionssektoren fra fjernsynsreklamer [64], forbød apotekere at reklamere for almindelige apotekervarer uden for deres apotek [65], eller som forbød et postordreapotek at organisere en reklamekampagne i form af en præmiekonkurrence [66].

108. Det er imidlertid korrekt, at Domstolen i De Agostini-dommen og dommen i sagen Gourmet International Products fastslog, at det ikke kan udelukkes, at et fuldstændigt forbud i højere grad kan have indvirkning på varer fra andre medlemsstater [67]. Domstolens ræsonnement synes ikke desto mindre at tyde på, at en (eventuel) begrænsning, der er omfattet af artikel 34 TEUF, skyldtes en erhvervsdrivendes konkrete vanskelighed med at komme ind på det nationale marked. I De Agostini-dommen, der vedrørte et forbud mod fjernsynsreklamer rettet mod børn under 12 år og mod vildledende reklame, blev kvalificeringen af denne foranstaltning ladt åben, idet Domstolen henviste til De Agostinis udtalelse om, at fjernsynsreklamer var »den eneste effektive form for markedsføring, der giver selskabet mulighed for at trænge ind på det svenske marked« [68].

109. Tilsvarende er Domstolens konstatering i dommen i sagen Gourmet International Products af, at det svenske forbud mod reklame for alkoholholdige drikkevarer udgør en handelshindring, forbundet med udsagnet om, at forbruget af disse drikkevarer var »knyttet til samfundsmæssige traditioner samt til skik og brug og lokale sædvaner« [69]. Den omstændighed, at skrifter, der

62 – Jf. punkt 42 ff. ovenfor.

63 – Dom af 12.12.1990, SARPP (C-241/89, EU:C:1990:459, præmis 29 og 30) (afsagt før dommen i sagen Keck og Mithouard). Jf. også dom af 15.7.2004, Douwe Egberts (C-239/02, EU:C:2004:445, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

64 – Leclerc-Siplec-dommen, præmis 20-24.

65 – Dom af 15.12.1993, Hünermund m.fl. (C-292/92, EU:C:1993:932, præmis 22-24).

66 – DocMorris-dommen, præmis 39-45. Jf. ligeledes under andre faktiske omstændigheder Karner-dommen, præmis 42 og 43.

67 – Dom af 9.7.1997, De Agostini og TV-Shop (C-34/95 - C-36/95, EU:C:1997:344, præmis 42, herefter »De Agostini-dommen«), og af 8.3.2001, Gourmet International Products (C-405/98, EU:C:2001:135, præmis 19, herefter »dommen i sagen Gourmet International Products«).

68 – De Agostini-dommen, præmis 43 og 44.

69 – Dommen i sagen Gourmet International Products, præmis 21.

indeholder annoncer, kan distribueres på salgsstederne, påvirkede ikke denne konklusion i den pågældende sag, da det »aktieselskab, som fuldt ud ejes af den svenske stat, og som ha[vde] monopol på detailsalg i Sverige, reelt kun [udleverede] sit eget tidsskrift på salgsstederne« [70].

110. Endelig var Domstolens konklusion i dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung med hensyn til de konkurrencebegrænsende virkninger af et forbud mod postordresalg baseret på den konstatering, at denne salgsmetode for postordreapotekerne udgjorde et vigtigere middel, *eller endog det eneste middel*, til at få adgang til det pågældende nationale marked [71].

111. De faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, således som de fremgår af forelæggelsesafgørelsen, tyder ikke på, at sagsøgerne ville have sådanne indledende vanskeligheder med at indføre produkter fra andre medlemsstater på det franske marked.

112. Selv om det omhandlede forbud kan påvirke mængden af salg, konstaterer jeg, at det ikke forbyder al annoncering.

113. Det er fortsat muligt at annoncere over for fagfolk, hvilket betyder, at de erhvervsdrivende har en markedsføringskanal til rådighed.

114. Det fremgår heller ikke, i modsætning til de faktiske omstændigheder i dommen i sagen Gourmet International Products, at et eventuelt forudgående markedsmønster, såsom en monopolistisk enheds kontrol med distributionsstederne, ville gøre muligheden for at nå ud til fagfolk illusorisk.

115. Endelig synes biocidholdige produkter i modsætning til de faktiske omstændigheder i den nævnte sag ikke at være beslægtet med alkoholholdige drikkevarer, som de lokale brugere kan have knyttet et særligt traditionelt socialt bånd til.

116. Under disse omstændigheder konkluderer jeg, at forbuddet mod annoncering for de udvalgte biocidholdige produkter rettet til offentligheden ikke udgør en handelshindring, der falder ind under anvendelsesområdet for artikel 34 TEUF.

117. Skulle Domstolen imidlertid være uenig i denne bedømmelse og konkludere, at det omhandlede forbud udgør en handelsbegrænsning, vil jeg nedenfor anføre de grunde, som efter min opfattelse kan begrunde et sådant forbud.

118. Under henvisning til min bedømmelse i den foregående del af dette forslag til afgørelse [72] skal det nævnes, at det omhandlede forbud kan begrundes med formålet om at beskytte folkesundheden og miljøet, for så vidt som det tager sigte på at begrænse anvendelsen af produkter, der »på grund af deres iboende egenskaber og hertil knyttede anvendelsesmønstre [kan] indebære en risiko for mennesker, dyr og miljø« [73]. Den franske regering har i øvrigt henvist til misbrug af insekticider, navnlig i private boliger, til risikoen for forgiftning af andre arter som følge af forkert brug af rodenticider og til den risiko, som forurening af vandområder som følge af brugen af de omhandlede insekticider udgør for visse arter.

[70] – Ibidem, præmis 23.

[71] – Dommen i sagen Deutsche Parkinson Vereinigung, præmis 25.

[72] – Jf. punkt 63 ff. ovenfor.

[73] – Første betragtning til forordningen om biocidholdige produkter og punkt 67 ovenfor.

119. Forbuddet mod annoncering rettet mod offentligheden synes ligeledes at være egnet til at nå de ovennævnte mål, da det kan forhindre salgsfremmende budskaber, som kan udløse øget brug af de biocidholdige produkter, som den nationale lovgiver har identificeret som særligt problematiske.

120. Med hensyn til nødvendigheden heraf bemærker jeg, at det omhandlede forbud kun vedrører annoncering rettet mod private brugere i modsætning til fagfolk, hvilket synes at være i overensstemmelse med formålet om at begrænse uhensigtsmæssig brug af de omhandlede produkter.

121. Med hensyn til de mulige alternativer, der er omtalt i punkt 70-75, har de efter min opfattelse mutatis mutandis også de samme svage punkter i den foreliggende sammenhæng. Endelig og på samme måde, som jeg har anført med hensyn til forbuddet mod prisafslag osv., er annoncering rettet til den brede offentlighed fortsat tilladt for alle produkter, der ellers er omfattet af forbuddet, når de udgør en lille risiko, dvs. når de kan blive omfattet af den forenklede godkendelsesprocedure i henhold til artikel 25 i forordningen om biocidholdige produkter[74]. Dette viser, som allerede anført, at den nationale lovgiver har forsøgt at begrænse den unødvendige rækkevidde af det omhandlede forbud.

122. Under disse omstændigheder, og såfremt Domstolen i modsætning til det, som jeg har foreslået ovenfor, skulle konkludere, at det omhandlede forbud udgør en handelsbegrænsning, der er omfattet af artikel 34 TEUF, finder jeg, at det pågældende forbud er begrundet i målet om beskyttelse af folkesundheden og miljøet, at det er egnet til at nå dette mål, og at det ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

V. Forslag til afgørelse

123. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg, at Domstolen svarer Conseil d'État (øverste domstol i forvaltningsretlige sager, Frankrig) således:

»Hverken Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter eller artikel 34 TEUF er til hinder for nationale bestemmelser som dem, der er indeholdt i miljølovens artikel L. 522-18 og R. 522-16-1, der forbyder prisafslag, rabatter, bonusser, differentiering af generelle og særlige salgsbetingelser, udlevering af gratis eksemplarer og enhver tilsvarende praksis for så vidt angår salg af biocidholdige produkter af produkttype 14 og 18 som defineret i bilag V til forordning nr. 528/2012.

Artikel 72 i forordning nr. 528/2012 er til hinder for nationale regler som dem, der er indeholdt i miljølovens artikel L. 522-5-3 og R. 522-16-2, hvorefter der skal anvendes en supplerende sætning i annoncering rettet til fagfolk for biocidholdige produkter af produkttype 14 og 18 som defineret i bilag V til forordning nr. 528/2012 samt produkttype 2 og 4, der er defineret i samme bilag, og som i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1272/2008 af 16. december 2008 om klassificering, mærkning og emballering af stoffer og blandinger og om ændring og ophævelse af direktiv 67/548/EØF og 1999/45/EF og om ændring af forordning (EF) nr. 1907/2006 er klassificeret som farlige for vandmiljøet, kategori 1: akut toksicitet kategori 1 (H400) og kronisk toksicitet kategori 1 (H410).

[74] – Jf. punkt 76 ovenfor.

Hverken forordning nr. 528/2012 eller artikel 34 TEUF er til hinder for miljølovens artikel L. 522-5-3 og R. 522-16-2, som forbyder annoncering for biocidholdige produkter, der tilhører de samme kategorier, rettet til offentligheden.«